

МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ

С Т А Н О В И Щ Е

НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ ВЪВ ВРЪЗ-
КА С КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО N- 8 / 1993 ГОД.

На основание определение от 2 април 1993 г. на Конституционния съд и в съответствие с чл. 14, ал 1 от Закона за Конституционния съд Министерство на външните работи изразява следното становище по конституционно дело N - 8 / 1993 г.;

В искането от група народни представители от 24 март 1993 год. до Конституционния съд се твърди, че всички членове на Договора между Република България и Република Турция за трансфер на осъдени лица, подписан на 22. 06. 1993 год. противоречат на чл. 25, ал. 4 и 5 и чл. 26 от Конституцията на Р България. Считаме, че това твърдение е необосновано. Договорът има за цел да бъде създадена възможност осъдените лица да изтърпяват наказанието си в държавата, чиито граждани са те, което значително би спомогнало за тяхното превъзпитание и ресоализация. Условие sine qua non за осъществяване на трансфера, съгласно

2.
предвидения в договора правен механизъм, е осъденото лице да е гражданин на държавата, към която ще се извърши трансфера му - чл. 4, б. "Б" от Договора. Визираната в искането хипотеза за възможните случаи на двойно гражданство, представлява специална хипотеза по отношение на общата разпоредба на чл. 4, б. "В". В тези случаи, обаче, както и по договора като цяло, не възниква абсолютно задължение за държавата, страна по него, за предаване на осъдени от нея лица - дори да са налице всички необходими условия за извършване на трансфера / чл. 4 /, осъдилата държава е в правото си да откаже трансфер. В частност чл. 6, б. "А" и чл. 7, б. "Г" от договора дават възможности Р България да даде предимство на чл. 25, ал. 4 от Конституцията и на основните принципи на установения в страната правов ред пред разпоредбите на договора, когато постъпи молба за трансфер на осъден у нас български гражданин. В същото време договорът представлява ефективна правна основа за изпълнение на задълженията на държавата, произтичащи от чл. 25, ал. 5 и чл. 26, ал. 1 от Конституцията. Следва да се отбележи и обстоятелството, че договорът създава за осъдените лица, включително и за тези двойно гражданство не задължения, а право да бъдат трансферирани. От него те биха могли да се ползват ако пожелаят. На защитата и гаранцията на това право са подчинени разпоредбите на чл. 3, б. "В", чл. 4, б. "Г", чл. 5, и чл. 8 от Договора. По този начин договорът създава ефективен правен механизъм за реализирането на гражданските права, уредени в чл. 25, ал. 4 и 5 и чл. 26 от Конституцията на Р България.

3.

Министерство на външните работи е на мнение, че Договорът представлява добре балансиран правен инструмент, който е съобразен със съвременните международни стандарти в тази област, и в частност, с приетата в рамките на Съвета на Европа Конвенция за трансфер на осъдени лица.

С оглед на горното, Министерство на външните работи не счита, че в контекста на проблемите, поставени в отправеното до Конституционния съд искане, е налице противоречие между Конституцията и задълженията на Р България, произтичащи от подписания с Р Турция Договор за трансфер на осъдени лица.